

kové však rekursnímu soudu již nešlo a jíti nemohlo, protože otázka ta byla právoplatně — a to kladně — vyřízena již dřívějšími rozhodnutími. Šlo mu již jen o osvědčení nebezpečí. Než ani s touto otázkou se rekursní soud neměl již obírat, protože dovolací soud již ve svém zrušovacím usnesení z 9. října 1930 (čís. sb. 10213), jež bylo pro rekursní soud základem opětného rozhodování, uznal, že žalobci hrozí škoda v obou tam naznačených směrech, ne-li úplně, tedy zajisté z valné části nenahraditelná, a prohlásil tím nebezpečenství (ohrožení) v § 381 ex. ř. vyžadované za osvědčené. Na rekursním soudě bylo již jen, by napadené usnesení prvního soudu přezkoumal po ostatních stránkách, jimiž se ve svém prvním zrušeném usnesení neobíral a v nichž proto dovolací soud nemohl jeho usnesení přezkoumati. V těchto směrech neuznal rekursní soud v nyní napadeném usnesení stížnost odpůrců za odůvodněnu, toto jeho potvrzující rozhodnutí nepodléhá dalšímu opravnému prostředku (§§ 528 c. ř. s. a 78, 402 ex. ř.) a proto bylo vyhověti návrhu na povolení zatímního opatření, pokud se týče zjednati platnost usnesení prvního soudu.

K prodloužení doby, na kterou zatímní opatření bylo prvním soudem povoleno, není povolán dovolací soud rekursní, ježto jeho činnost je obmezena jen na přezkoumání rozhodnutí nižších soudů, a to jen podle stavu věci v době rozhodnutí soudu stolice první. Vyřízení návrhu bylo proto příkázáno podle § 44 j. n. prvnímu soudu.

Čís. 10847.

Tvrzení povinného v rekursu proti usnesení povolivšímu exekuci vnucenou dražbou nemovitosti, (jíž nabyt dlužník koupí), že exekuce neměla býti proti němu povolena, ježto exekuční zástavní právo, jehož nabyt vymáhající věřitel pro svou pohledávku na vydražené nemovitosti, zaniklo podle § 12 vyr. ř., jest, nevyplývá-li tato okolnost z návrhu vymáhajícího věřitele na povolení vnucené dražby, nepřipustnou novotou, k níž nelze přihlížeti v rekursním řízení.

(Rozh. ze dne 3. června 1931, R II 186/31.)

K vydobytí peněžité pohledávky proti Josefu G-ovi bylo dne 16. dubna 1930 vloženo exekuční zástavní právo na nemovitost patřivší tehdy dlužníku. Dne 23. dubna 1923 bylo o jmění Josefa G-a zahájeno vyrovnací řízení, vyrovnání bylo věřiteli přijato a dne 8. srpna 1930 skončeno. Dne 14. října 1930 prodal Josef G. zavazenou nemovitost Petru S-ovi, proti němuž navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce vnucenou dražbou. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Exekučnímu návrhu nemělo býti vyhověno, poněvadž zástavní právo podle směnečného platebního příkazu ze dne 8. dubna 1930 usnesením ze dne 16. dubna 1930 exekučně vložené zaniklo podle § 12 vyr. ř., takže návrh na vnucenou dražbu nelze

opíratí o toto exekuční zástavní právo. Nezáleží na tom, že toto exekuční zástavní právo v čase návrhu na vnucenou dražbu nebylo ještě vymazáno, zánik nastal se všemi účinky a mimo to vymáhající věřitel jest též, jako při návrhu na exekuci vnuceným zřízením práva zástavního, věřitel, který se vyrovnacího řízení zúčastnil a pro vyrovnání Josefa G-a hlasoval. Poněvadž tedy napadené usnesení neprávem povolilo exekuci vnucenou dražbou nemovitosti vzhledem k zaniklému exekučnímu zástavnímu právu nad to proti vlastníku nemovitosti odlišnému od dlužníka exekučního titulu, bylo usnesení to podle návrhu stěžovatelova změnití a návrh zamítnouti. (Rozh. n. s. čís. 5855, 6187, 7734, 7735.)

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle §§ 3 a 55 ex. ř. povoluje soud exekuci k návrhu strany oprávněné k nároku (vymáhajícího věřitele) a nesmí podle těchto ustanovení konati šetření o správnosti exekučního titulu. Rekursní soud přezkoumává rozhodnutí prvního soudu jen na tom základě, jež měl po ruce první soud. Tvrdil-li tudíž povinný v rekursu k jeho dolíčení, že exekuce neměla býti proti němu povolena, ježto exekuční zástavní právo, jehož nabyl vymáhající věřitel pro svou pohledávku na nemovitostech Josefa G-a, které přešly koupí na něho, zaniklo podle § 12 vyrov. řádu, šlo vesměs, přihlížejíc k obsahu návrhu vymáhajícího věřitele pro povolující soud jediné rozhodnému, o nepřipustné novoty. K těmto nebylo však lze přihlížeti v rekursním řízení a učinil-li tak rekursní soud přes to, pochybil po stránce právní.

Čís. 10848.

Manžel jest oprávněn uzavíratí vlastním jménem pachtovní a nájemní smlouvy o manželčiny nemovitostech, pokud se tyto smlouvy obmezují na dobu manželovy správy, vybíratí pachtovné a zažalovati je vlastním jménem.

(Rozh. ze dne 3. června 1931, Rv II 40/30.)

Žalobce Arnošt Z. uzavřel se žalovanou nájemní a pachtovní smlouvu o hostinských místnostech v domě, jenž náležel spoluvlastnický žalobci a jeho manželce Žofii Z-ové, jež byla též majitelkou hostinské koncese. Proti žalobě Arnošta Z-a o zaplacení nájemného vznesla žalovaná mimo jiné námitku nedostatku žalobcova aktivního oprávnění ke sporu, již opodstatňovala takto: Předmětem smlouvy jest v první řadě pacht hostinské koncese a místnosti k tomu patřící jsou jen nutnou součástí pachtovní smlouvy ohledně koncese. Místnosti hostinské nebyly proto vůbec pronajaty, nýbrž s hostinskou koncesí spolupachtovány (§ 1091 obč. zák.). Oprávněnou z koncese jest Žofie Z-ová, která jako majitelka koncese jest aktivně oprávněna k žalobě. Avšak, i kdyby vedle smlouvy